

„властитѣ и законитѣ не сж дадени отъ Бога“; а отъ „рошавия волнодумецъ“ (Л. Каравеловъ) открадналъ идеята: „въ всѣко село и въ всѣки градъ трѣбва да се образува таенъ комитетъ“. Чрѣзъ комитетитѣ да се пустане въ движение между народната *маса* бунтовническата книжнина — да се проагандира устно и печатно между турската рая идеята за политически самостоятеленъ животъ — идеята за *освобождението на България отъ самитѣ българи*.

Авторитетното влияние на Л. Каравелова върху духа на Левски е било толкова силно, че дяконътъ дори се заразилъ отъ социалистическитѣ утопии на Сенъ-Симона...

Скромната къщица на Наталия Каравелова е била за *Дякона Левски* единъ видъ „висше училище, което го въвело въ течението на новитѣ идеи, исповѣдвани отъ балканската емиграция и отъ просвѣтителнитѣ умове на сръбската и романска интелигенции.

* * *

Легионеритѣ усилено се обучавали въ военното искусство и съ нетърпѣние очаквали денътъ, въ който тържественно ще потеглятъ за прѣдѣлитѣ на милото си отечество. Чакали мѣсецъ, чакали два, а сръбското правителство недавало никакъвъ знакъ за обявление война. Христичъ се завърналъ отъ обиколката си по европейскитѣ царствуващи дворове.

Щомъ се завърналъ премиеръ министрътъ, и сръбската правителствена преса смеччила воинственния си спрѣмо Турция тонъ. Сълзигѣ на Христича, види се, подѣйствували на Наполеона III: турскитѣ войски испразднили завзетитѣ мѣста отъ сръбската територия. *Миролубива* прѣписка се завързала между *Стамболъ* и *Бѣлградъ*. Свиканитѣ подъ знамената запасни били распуснати; на сръбско-турската граница се въдворилъ прѣдишния миръ. Раковски и Каравеловъ разбрали дипломатическата игра на Христича. *Проте тирали чрѣзъ опози-*